

Arrest

nr. 208 643 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Ozbin, gelegen in de Ozbin-vallei in het district Surobi in de provincie Kabul. U bent een Pashtoun van etnische origine en bent een soennitische moslim. U heeft gestudeerd tot de 6de graad.

Uw vader A.A. (...) was in het verleden een moedjahed, evenals S.A. (...), uw oom langs moederskant en uw broer W. (...). Nog voor uw geboorte werden uw oom en uw broer uitgenodigd voor een lunch door andere moedjahedien, niet wetende dat zij in een hinderlaag werden gelokt. Toen zij opdaagden voor de lunch, kwam het tot een gevecht waarbij zowel uw oom als uw broer zijn omgekomen. Ook uw vader was aanwezig tijdens dit incident, maar wist te ontkomen.

Noch u, noch uw familie hebben nadien verdere problemen gekend omwille van dit incident of omwille van het verleden van uw vader als moedjahed. Nog voor u bent geboren is uw vader gestopt met zijn activiteiten als moedjahed. Sindsdien hield hij zich bezig met het bewerken van zijn eigen gronden. Op een dag kwamen de taliban naar uw woning. Zij waren op zoek naar u en uw broer H. (...). Jullie bevonden zich op dat moment in de woning van uw zus B.A. (...). Uw vader vertelde de taliban dat hij niet wist waar u en uw broer waren waarna de taliban uw woning verlieten. U en uw familie namen de bedreigingen van de taliban niet ernstig; jullie dachten dat het misschien bij één bezoek zou blijven.

Tweeënhalve maand tot drie maanden later keerden de taliban terug naar uw woning. Op dat moment was u opnieuw bij uw zus B.A. (...). U had uw zus terug naar haar woning begeleid nadat zij een paar dagen bij u en uw ouders had gelogeed. Uw broer H. (...) was wel thuis op het moment toen de taliban voor een tweede keer kwamen. De taliban eisten dat uw broer zich bij hen aansloot omdat uw vader in het verleden had gestreden aan de zijde van de moedjahedien. Uw vader was echter gekant tegen de taliban. Hij vond dat de taliban onschuldige mensen doodden en geen jihad voerden in de correcte betekenis van het woord. Uw broer H. (...) weigerde met de taliban mee te gaan. Het kwam tot een conflict tussen de taliban en uw broer waarbij uw broer het leven heeft gelaten. Vervolgens belde uw vader naar uw schoonbroer A. (...), de man van uw zus B.A. (...), en vertelde dat u onder geen beding mocht terugkeren naar huis omdat de taliban op zoek waren naar u. Enkele dagen later heeft uw vader een klacht neergelegd in het districtshuis van Surobi naar aanleiding van de dood van uw broer, maar zonder resultaat. De politie vertelde uw vader dat zij machteloos stonden tegenover de taliban en dat zij u en uw familie niet konden beschermen.

Na de dood van uw broer werd u door de taliban beschuldigd van spionage omdat u weigerde deel te nemen aan de jihad. Uw schoonbroer contacteerde een smokkelaar met wiens hulp u tenslotte Afghanistan wist te verlaten.

U heeft gereisd via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Slowakije, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. Na een reis van ongeveer 45 dagen bent u op 16/10/2015 aangekomen in België waarna u op 20/10/2015 een asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), de taskara van uw vader (kopie), de klacht die werd neergelegd na de dood van uw broer (origineel), een brief van de dorpsouderen ter bevestiging van uw probleem (origineel), uw paspoort geldig tot 24 juni 2020 (origineel) en de originele omslag waarin u deze documenten ontvangen heeft.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan uit uw asielrelaas afgeleid worden dat de directe aanleiding voor uw vertrek is ingegeven door uw vrees voor de taliban die u en uw broer H. (...) onder dwang wilden rekruteren. In dit verband dient er echter op gewezen te worden dat uw verklaringen hieromtrent geenszins aannemelijk overkomen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups

affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds”.

Ten aanzien van uw vrees te worden gerekruteerd door de taliban dient er gesteld te worden dat u er niet in bent geslaagd deze vrees op een geloofwaardige manier toe te lichten. Uw verklaringen over de rekruteringspogingen van de taliban in uw regio kunnen namelijk allerm minst overtuigen. U verklaarde dat iedereen in uw regio voor de taliban werkte. In ieder huis in uw streek woonde volgens u minstens één talib (CGVS, p.23). Hoewel de taliban voordien reeds aanwezig waren in uw dorp, verklaarde u dat zij nog nooit eerder naar uw woning waren gekomen. In het verleden hebben noch u, noch iemand anders van uw familie persoonlijke problemen gekend met de taliban (CGVS, p.17, p.25). Ofschoon u verklaarde dat veel mensen in uw dorp en streek zich vrijwillig bij de taliban aansloten, kon u vreemd genoeg geen enkele naam noemen van jongens die zich uit vrije beweging lid had gemaakt van de taliban. Hoezeer u persoonlijk vreesde gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban, deed het verbazen dat u evenmin namen kon geven van jongens die onder dwang waren toegetreden tot de taliban. Zulke beperkte kennis was frappant; niet enkel aangezien u tegelijkertijd zei dat de taliban allesbehalve vreemden waren, maar lokale mensen, afkomstig uit uw regio, maar ook omdat u deze gedwongen rekrutering door de taliban aanhaalde als rechtstreekse aanleiding voor uw noodgedwongen vertrek uit Afghanistan. Toen u er vervolgens attent op werd gemaakt dat u eerder nog had gezegd dat er in ieder huis in uw streek minstens één talib zou wonen, bevestigde u deze eerdere verklaring en stelde u dat deze mensen gedwongen werden om zich lid te maken zonder echter ietwat van toelichting te geven. Toen u daarop nogmaals gevraagd werd of u in dat geval dan namen kon noemen van personen die het slachtoffer waren geworden van deze gedwongen rekrutering door de taliban, moest u het antwoord merkwaardig genoeg wederom schuldig blijven, maar voegde u hier nog wel aan toe dat u hoe dan ook veel mensen kende. Zulke beweringen staan dan ook haaks op elkaar. Toen er aansluitend dan ook opgemerkt werd dat het in dat geval toch opvallend was dat u geen enkele naam kon geven van een jongen die onder dwang bij de taliban was gegaan, wist u uiteindelijk niet meer dan twee namen van lokale taliban te geven. U verklaarde uw gebrekkige kennis aangaande deze rekrutering onder dwang door te stellen dat de taliban niet eerst alle dorpelingen bijeen riepen als ze naar een huis gingen om iemand onder dwang mee te nemen (CGVS, p.24). In de context van de Afghaanse dorpsgemeenschap waarin u zich bevond, is het echter weinig aannemelijk dat zulke ingrijpende gebeurtenissen zoals gedwongen rekrutering van jongeren door de taliban onopgemerkt voorbij zouden zijn gegaan aan de andere dorpelingen. Bijgevolg kan uw antwoord dan ook niet als verschoningsgrond beschouwd worden voor uw vage kennis hieromtrent. Hoewel er rekening dient gehouden te worden met uw jeugdige leeftijd op het moment van de door u aangehaalde feiten, kan deze de vage beschrijving van de rekruteringspogingen van de taliban in uw regio niet vergoelijken. Als de taliban daadwerkelijk zoveel jongens in uw regio onder dwang probeerden te rekruteren, mag er verwacht worden dat u toch meer dan twee namen zou kunnen geven van jongens uit uw dorp die dit overkomen is.

De manier waarop de taliban volgens u in uw dorp jongeren rekruteerden, stemt bovendien niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaarde u dat de taliban naar de moskeeën kwamen om over de jihad te prediken. Wie zich niet liet overtuigen om zich vrijwillig bij hen aan te sluiten, werd door de taliban thuis opgezocht en desnoods kwaadschiks door hen meegenomen (CGVS, p.24-p.25). Dat een dergelijke collectieve rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse echter weinig aannemelijk te noemen. Deze voorstelling van de feiten stemt dan ook in het geheel niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Bovendien blijkt uit deze informatie van het CGVS dat de taliban in veel regio's als de overwinnende partij worden beschouwd en veel vrijwillige strijders ter beschikking hebben – wat u zelf ook beaamde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS, p.23-p.24, p.26) – zodat ze niet onder dwang hoeven te rekruteren. In andere regio's is er meer nood aan bijkomende strijders, maar ook daar is het gebruik van gedwongen rekrutering uitzonderlijk. De taliban verkiezen zelf te strijden en vragen enkel in geval van een ernstig tekort aan strijders aan lokale leiders om strijders te voorzien. Er mag namelijk aangenomen worden dat de taliban in de eerste plaats hun strijders moeten kunnen vertrouwen. Dat de taliban zoals u beweerde zomaar naar de huizen van de dorpelingen gingen en jongeren onder dwang rekruteerden, en dit zonder enig akkoord van bijvoorbeeld de dorpsouderen, kan dan ook niet als aannemelijk beschouwd worden.

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen kan er dan ook opgemaakt worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat gedwongen rekrutering door de taliban plaatsvond in uw dorp, noch dat u hier het slachtoffer van dreigde te worden.

Verdere onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen evenzeer dat er geloof gehecht kan worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert. Zo deed het de wenkbrauwen fronsen toen u verklaarde dat noch u, noch uw andere familieleden het bezoek van de taliban aan uw woning ernstig hadden genomen. Hoewel de taliban hadden verkondigd aan uw vader dat zij op zoek waren naar u en uw broer omdat zij jullie verdachten van spionage voor de overheid omdat jullie niet deelnamen aan de jihad, dachten jullie dat het misschien de eerste en de laatste keer was geweest dat de taliban waren gekomen. U en uw broer hervatten dan ook zonder meer jullie dagdagelijkse activiteiten op uw vaders gronden (CGVS, p.27). Jullie naïviteit hieromtrent is alleszins verwonderlijk. Gelet op de door u geschetste situatie in uw streek, met name dat de taliban de controle hadden over uw dorp en regio en ieder huis in uw regio minstens één talib telde (CGVS, p.19, p.23), klinkt het allesbehalve aannemelijk dat jullie dergelijk bezoek van de taliban, waarbij de taliban dergelijke verontrustende beschuldigingen hebben geuit over u en uw broer, zomaar naast jullie zouden hebben neergelegd zonder dit enigszins ernstig te nemen. Indien de taliban naar u en uw broer op zoek waren omdat zij jullie beschuldigden van spionage voor de overheid, is het tegelijkertijd even onaannemelijk dat zij na het eerste bezoek maar liefst drie maanden hebben gewacht om terug te keren naar uw woning met het risico dat u en uw broer in tussentijd de benen zouden nemen (CGVS, p.27). Als de taliban daadwerkelijk u en uw broer wilden rekruteren en/of viseerden omdat zij jullie spionnen achtten, mag er toch aangenomen worden dat zij geen enkele kans onbenut zouden laten om u en uw broer te vatten. Dergelijke onaannemelijke, merkwaardige verklaringen weten dan ook geenszins te overtuigen. Voorts slaagde u er allesbehalve in aan te tonen dat uw persoonlijke problemen met de taliban verband zouden houden met het verleden van uw vader, oom en broer W. (...) als moedjahedien. Zo kon u in de eerste plaats weinig of geen informatie geven over het verleden van uw familie als moedjahedien. Behalve uw oom die een commandant was, hadden uw vader en broer geen bepaalde rang als moedjahedien. Hoewel u verklaarde dat er verschillende groeperingen bestonden onder de moedjahedien die onderling in conflict met elkaar lagen, kon u evenmin toelichten tot welke groepering uw oom, vader en broer precies behoorden. Anekdoten of verhalen aangaande uw vaders verleden als moedjahedien waren u niet bekend; noch op welke locaties in Afghanistan uw vader had gestreden (CGVS, p.19-p.19, p.21). U verklaarde dat uw broer en oom door hun vijanden in het dorp in een hinderlaag werden gelokt. Ook uw vader zou op het moment van de feiten aanwezig zijn geweest, maar was kunnen ontkomen. Naar waar uw vader vervolgens was gevlucht en of uw vader al dan niet tijdelijk was ondergedoken of verhuisd na deze aanslag kon u evenmin toelichten. Deze vragen zou u uw vader nooit gesteld hebben (CGVS, p.20-p.21). Wie uw oom en uw broer hadden gedood wist u ook niet, maar de daders zouden volgens u wel niet meer in uw dorp leven. Ofschoon u weliswaar beweerde dat de personen die verantwoordelijk waren geweest voor de dood van uw broer en uw oom nu aangesloten waren bij de taliban, kende u hun identiteit niet. Of uw vader zijn belagers ooit nog had teruggezien, wist u evenmin. Net zo min was u ervan op de hoogte of uw vader nog problemen had gehad in uw dorp na de moord op uw oom en uw broer (CGVS, p.20-p.21). Uw beweringen dat de moordenaars van uw broer en oom nu taliban waren, bleken uitgaande van uw verklaringen dan ook louter op blote vermoedens te rusten. Uw vader vermoedde dat de moedjahedien van toen nu deel uitmaken van de taliban; bijgevolg vermoedde hij dat de taliban die naar u en uw broer op zoek waren, zijn vroegere vijanden zouden kunnen zijn. Dit bleken echter niet meer dan veronderstellingen van uw vader te zijn; op geen enkel moment wist u namelijk deze veronderstellingen hard te maken. De identiteit van de taliban die toentertijd naar uw woning waren gekomen, op zoek naar u en uw broer, was uw vader niet bekend omdat zij hun gezicht op dat moment bedekt hadden. U bleek ook geen moedjahedien te kennen die zich later hadden aangesloten bij de taliban, noch kende u voormalige moedjahedien zoals uw vader die momenteel nog steeds in uw dorp of regio leefden (CGVS, p.21-p.22).

Daarnaast kan er opgemerkt worden dat de aanslag op uw oom en broer zich meer dan twintig jaar geleden heeft afgespeeld, zelfs nog voor uw geboorte, en dat uw vader zijn activiteiten als moedjahed nog voor uw geboorte heeft gestaakt. Sindsdien heeft uw vader zich enkel nog bezig gehouden met het bewerken van zijn gronden (CGVS, p.12-p.13, p.19, p.21-p.22). De vraag kan dan ook gesteld worden waarom uw vaders toenmalige vijanden na meer dan twintig jaar plots zouden opduiken om u en uw broer te viseren. Voordien hadden noch u, noch iemand van uw familie persoonlijke problemen gehad met de taliban. Zoals reeds eerder aangehaald was het u evenmin bekend of uw vader sinds de aanslag op uw broer en oom nog problemen heeft gekend in het dorp, al dan niet gerelateerd met zijn verleden als moedjahed (CGVS, p.17, p.21, p.25). Ook u wist deze vraag niet te beantwoorden. Meer nog, hoewel u opnieuw zei dat uw vader vermoedde dat er een link zou kunnen bestaan tussen uw huidige problemen en zijn vroegere problemen als moedjahed, beweerde u vreemd genoeg plots dat uw vaders problemen geen verband hielden met uw persoonlijke problemen. Bovendien zei u dat het toenmalige conflict, wat de reden zou geweest zijn waarom uw broer en oom toentertijd vermoord werden, ondertussen ook volgens uw vader opgelost was geraakt (CGVS, p.22).

Uitgaande van bovenstaande opgesomde argumenten kan er besloten worden dat u geenszins uw persoonlijke problemen met de taliban weet te linken aan het verleden van uw vader, oom en broer W. (...) als moedjahedien.

Voorts werd uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate onderuit gehaald door tal van tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw verklaringen.

Ten eerste beweerde u dat u en uw broer niet thuis waren geweest op het ogenblik toen de taliban voor de eerste keer naar uw woning waren gekomen. Jullie zouden op dat moment naar Kabul zijn getrokken om een paspoort aan te vragen omdat jullie jullie zieke moeder naar het buitenland wilden begeleiden om haar daar te laten verzorgen (CGVS, p.2, p.26). Ofschoon u dit tot tweemaal toe op deze manier had verklaard, viel het dan ook op toen u plots vertelde dat u zich bij uw zus bevond op het moment toen de taliban voor het eerst waren komen aankloppen en geen gewag meer maakte over noch Kabul, noch het aanvragen van een paspoort (CGVS, p.17).

Ten tweede was u allesbehalve duidelijk over wie precies het oorspronkelijke doelwit was geweest van de taliban. Bij het uiteenzetten van uw asielmotieven verklaarde u dat de taliban, toen zij voor de eerste keer naar jullie woning waren gekomen, op zoek waren geweest naar zowel u als uw broer. Toen hier later dieper op werd ingegaan en u gevraagd werd wat de taliban tijdens deze eerste ontmoeting hadden gezegd tegen uw vader, vertelde u dat zij aan uw vader hadden gevraagd waar zijn zonen waren. Doorheen uw daaropvolgende verklaringen sprak u voortdurend in het meervoud, over zowel u als uw broer. De taliban beschouwden jullie als spionnen, de taliban zochten jullie allebei omdat jullie niet deelnamen aan de jihad. Nadat u was teruggekeerd uit Kabul, had ook uw vader tegen u verteld dat de taliban op zoek waren geweest naar zowel u als uw broer (CGVS, p.26). Gelet op deze verklaringen deed het verbazen toen u beweerde dat de taliban oorspronkelijk enkel op zoek waren geweest naar uw broer en pas na zijn dood van u hun volgende doelwit hadden gemaakt (CGVS, p.25). Dergelijke beweringen staan dan ook volledig haaks op elkaar.

Ten derde waren ook uw verklaringen aangaande uw vertrek uit Afghanistan tegenstrijdig. Zo verklaarde u dat u reeds twee dagen na de dood van uw broer Afghanistan had verlaten. U had er vijfenveertig dagen, zo'n anderhalve maand, over gedaan om vervolgens België te bereiken (CGVS, p.11, p.31). Uit de door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (zie groene map) staat geschreven dat uw broer zou zijn omgebracht op 10/05/1394 (1 augustus 2015 volgens de westerse kalender). Gelet op het feit dat u België bent binnengekomen op 16 oktober 2015, bijna tweeënhalve maand na door u verklaarde dood van uw broer, maakt dat er ofwel geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen dat uw reisduur slechts vijfenveertig dagen zou bedragen hebben, ofwel dat er geen geloof gehecht worden aan de zogenaamde datum van overlijden van uw broer.

Ten vierde was u ook allesbehalve duidelijk aangaande de klacht die werd neergelegd bij de politie na de moord op uw broer H. (...) door de taliban. Oorspronkelijk verklaarde u dat het enkel uw vader was die naar het districtscentrum was gegaan om de dood van uw broer aan te kaarten (CGVS, p.17). Later beweerde u dan weer dat zowel u als uw vader na de begrafenis van uw broer naar het districtshuis van Surobi waren gegaan om een klacht neer te leggen tegen de taliban (CGVS, p.28). Behalve deze vastgestelde tegenstrijdigheid kan bovendien de vraag gesteld worden hoe u in staat kon zijn om samen met uw familie uw broer te begraven en vervolgens met uw vader naar het districtscentrum van Surobi te gaan om een klacht neer te leggen, indien u terzelfdertijd ook verklaarde het huis van uw zus in Dresara niet meer te hebben verlaten na het tweede bezoek van de taliban aan uw woning en Afghanistan reeds twee dagen later zou hebben verlaten (CGVS, p.11, p.17, p.31). Niet enkel stroken deze verklaringen allesbehalve met elkaar, het is tegelijkertijd verwonderlijk dat een persoon, die zodanig vreesde omgebracht te worden door de taliban, het alsnog zou wagen om ondanks deze vrees deel te nemen aan een publiekelijke aangelegenheid zoals de begrafenis van zijn broer en zodoende het risico te lopen om onderweg opgemerkt en mogelijk gedood te worden door de taliban. U verklaarde namelijk dat uw broer begraven werd in uw dorp Ozbin. Het dorp Dresara, waar uw zus woonde en u twee dagen was ondergedoken, lag op tien minuten van het districtscentrum van Surobi dat op haar beurt echter op maar liefst twee uur rijden met de auto van uw dorp Ozbin lag (CGVS, p.4, p.27-p.28). Zulke beweringen zijn dan ook, behalve tegenstrijdig, allesbehalve aannemelijk te noemen.

Ten vijfde komen uw verklaringen aangaande uw vlucht uit Afghanistan evenmin overeen met de inhoud van de door u neergelegde documenten. U beweerde namelijk na het tweede bezoek van de taliban de woning van uw zus in het dorp Dresara niet meer te hebben verlaten en van daaruit aan uw vlucht uit Afghanistan te zijn vertrokken, meer bepaald twee dagen na de dood van uw broer (CGVS, p.11, p.13, p.31). In de brief van de dorpsouderen, ter bevestiging van uw problemen, staat er echter geschreven dat de taliban, na de dood van uw broer H. (...), zouden geprobeerd hebben om ook u te vangen en te vermoorden. Omwille van deze vrees zou u daarop gevlucht zijn naar het districtscentrum van Surobi waar de taliban enkele dagen later opnieuw zouden geprobeerd hebben om u te vatten (zie groene map). Dit strookt dan ook überhaupt niet met het door u geschetste verloop van de feiten. U verklaarde namelijk dat u zich per toeval bij uw zus bevond in het dorp Dresara op het moment dat de taliban voor

de tweede keer naar uw woning waren gekomen en uw broer hadden gedood. Het was uw vader die u had opgebeld en had gezegd dat u het huis van uw zus niet meer mocht verlaten omdat het niet veilig was. U vermeldde op geen enkel moment tijdens het gehoor dat de taliban daadwerkelijk een poging hebben ondernomen om ook u te grijpen en te doden, noch dat u vervolgens gevlucht zou zijn naar het districtscentrum, noch dat de taliban nadien ook naar het districtscentrum waren afgezakt om u daar alsnog om te brengen (CGVS, p.11, p.13, p.17, p.31).

Zulke verklaringen, doorspekt met tegenstrijdigheden, brengen uw algemene geloofwaardigheid dan ook in ernstige mate aan het wankelen.

Tenslotte weet u aan de hand van de huidige verblijfssituatie van uw familie in Ozbin evenmin aan te tonen dat er alsnog indicaties zouden bestaan dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn. Zo verklaarde u dat u nog steeds contact had met zowel uw ouders als uw schoonbroer. De laatste keer dat u gesproken had met uw vader was één tot anderhalve maand voor het gehoor bij het Commissariaat-generaal (CGVS, p.3, p.15). Uw ouders wonen nog steeds in uw geboortedorp en zijn niet verhuisd sinds uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.13). U wist echter niet of uw familie nog problemen heeft gekend sinds uw vertrek. Hoewel u beweerde dat uw familie dit nooit zou toegeven indien u er om zou vragen, zou u deze vraag zelfs nooit gesteld hebben aan uw vader (CGVS, p.15). Van iemand die asiel aanvraagt, mag men toch verwachten dat deze persoon interesse toont in zijn zaak en op de hoogte wenst te blijven van de elementen die betrekking hebben op zijn problemen. Het feit dat u zelfs geen poging heeft ondernomen om te weten te komen of de taliban nog steeds naar u op zoek zijn, hoewel u er wel degelijk de kans toe had, is dan ook opmerkelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Zulke verklaringen maken evenmin aannemelijk dat u een gegronde vrees zou hebben voor uw leven in de zin van de Conventie van Genève.

Gelet op het geheel van bovenstaande weinig aannemelijke, gebrekkige, vage en tegenstrijdige verklaringen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden. Evenmin komt u in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 a en b.

Tenslotte legt u geen documenten neer die de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin weten om te buigen. Wat betreft de door u neergelegde taskara's van uzelf en uw vader en het door u neergelegde paspoort dient er gewezen te worden op het feit dat deze louter een aanwijzing kunnen zijn voor uw identiteit en herkomst, hetgeen hier echter niet ter discussie staat. Aangaande de klacht die werd neergelegd en de brief van de dorpsouderen ter bevestiging van uw problemen, dient er bovendien op gewezen te worden dat aan documenten slechts bewijskracht kan worden ontleend, indien deze ondersteund worden door coherente, geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Gevraagd of u voorbeelden kon aanbrengen van incidenten die zich recent voor uw vlucht hadden voorgedaan in uw regio, wist u niet meer dan twee voorbeelden aan te halen. Andere voorbeelden kon u zich niet voor de geest halen, ofschoon u echter beweerde dat er zich elke dag kleine incidenten voordeden. Toen vervolgens nogmaals gevraagd werd of u dan een voorbeeld kon noemen van zulks een klein incident herinnerde u zich enkel een burenruzie tussen uw oom en een andere familie dat inmiddels ook opgelost was geraakt (CGVS, p.29-p.31)

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurige geweld te Ozbin. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Over de rekruteringspogingen vanwege de taliban, stelt verzoeker dat verweerder zich baseert op hetgeen op papier en in beschikbare rapporten wordt gesteld. Verzoeker kan maar vertellen hoe het er in zijn dorp aan toeging. Veel mensen sloten zich vrijwillig aan, uit vrees te worden vermoord. Zij die weigerden, werden gedwongen in moskeeën of door dreigbrieven. Dat dit onwaarschijnlijk wordt geacht, betekent niet dat het verzoeker niet is overkomen.

Aangaande hun reactie op de bedreigingen, geeft verzoeker aan dat hij en zijn broer uiteraard schrik hadden van de taliban doch dat zij hun leven niet 'on hold' konden zetten. Zij bleven op de gronden van hun vader werken omdat dit de enige bron van inkomsten was en zij de familie moesten onderhouden.

Inzake de band tussen de aangehaalde problemen en het verleden van zijn vader, oom en broer, doet verzoeker gelden dat het niet vreemd is dat hij niet meer informatie kon geven nu hun werkzaamheden reeds dateren van voor zijn geboorte. Verzoeker gaf aan dat de vijanden van zijn vader nu tot de taliban behoren. Gezien zij de regio thans in handen hebben en zich machtig voelen, kunnen zij verzoeker en diens broer na twintig jaar opnieuw viseren.

De in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden betreffen volgens verzoeker *“pietluttigheden en kleine details die in de vertaling kunnen verloren gaan”*. Zo kwamen de taliban op bezoek wanneer verzoeker en diens broer onderweg waren naar Kabul en bevond verzoeker zich op dat ogenblik niet bij zijn zus. Verder waren zowel verzoeker als diens broer van bij het begin het doelwit van de taliban en heeft verzoeker nooit verklaard dat eerst zijn broer en pas later hijzelf werd geviséerd.

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verweerder erkent dat Surobi, het district waarvan verzoeker afkomstig is, het hardst wordt getroffen door het geweld in de provincie Kabul. Verzoeker komt van Surobi en kan zich nergens anders vestigen. Hij snapt niet hoe verweerder kan stellen dat hij kan terugkeren naar Kabul. Verzoeker benadrukt dat zijn identiteit en nationaliteit niet worden betwist en voert aan dat de situatie in Afghanistan nergens nog veilig te noemen is. Hij verwijst naar en citeert uit een rapport van Amnesty International.

Bovendien mag volgens verzoeker zijn kwetsbare profiel niet uit het oog worden verloren. Verzoeker is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt gevaar op vervolging.

Verzoeker wijst op de mensenrechtenschendingen en terreuraanslagen die plaatsvinden in Afghanistan. Het is voor hem onbegrijpelijk hoe verweerder kan oordelen dat hij zich op een veilige manier kan vestigen waar dan ook in Afghanistan.

2.1.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of de bestreden beslissing minstens te vernietigen.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een rapport van Amnesty International bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)” behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds”.

Ten aanzien van uw vrees te worden gerekruteerd door de taliban dient er gesteld te worden dat u er niet in bent geslaagd deze vrees op een geloofwaardige manier toe te lichten. Uw verklaringen over de rekruteringspogingen van de taliban in uw regio kunnen namelijk allerm minst overtuigen. U verklaarde dat iedereen in uw regio voor de taliban werkte. In ieder huis in uw streek woonde volgens u minstens één talib (CGVS, p.23). Hoewel de taliban voordien reeds aanwezig waren in uw dorp, verklaarde u dat zij nog nooit eerder naar uw woning waren gekomen. In het verleden hebben noch u, noch iemand anders van uw familie persoonlijke problemen gekend met de taliban (CGVS, p.17, p.25). Ofschoon u verklaarde dat veel mensen in uw dorp en streek zich vrijwillig bij de taliban aansloten, kon u vreemd genoeg geen enkele naam noemen van jongens die zich uit vrije beweging lid had gemaakt van de taliban. Hoezeer u persoonlijk vreesde gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban, deed het verbazen dat u evenmin namen kon geven van jongens die onder dwang waren toegetreden tot de taliban. Zulke beperkte kennis was frappant; niet enkel aangezien u tegelijkertijd zei dat de taliban allesbehalve vreemden waren, maar lokale mensen, afkomstig uit uw regio, maar ook omdat u deze gedwongen rekrutering door de taliban aanhaalde als rechtstreekse aanleiding voor uw noodgedwongen vertrek uit Afghanistan. Toen u er vervolgens attent op werd gemaakt dat u eerder nog had gezegd dat er in ieder huis in uw streek minstens één talib zou wonen, bevestigde u deze eerdere verklaring en stelde u dat deze mensen gedwongen werden om zich lid te maken zonder echter ietwat van toelichting te geven. Toen u daarop nogmaals gevraagd werd of u in dat geval dan namen kon noemen van personen die het slachtoffer waren geworden van deze gedwongen rekrutering door de taliban, moest u het antwoord merkwaardig genoeg wederom schuldig blijven, maar voegde u hier nog wel aan toe dat u hoe dan ook veel mensen kende. Zulke beweringen staan dan ook haaks op elkaar. Toen er aansluitend dan ook opgemerkt werd dat het in dat geval toch opvallend was dat u geen enkele naam kon geven van een jongen die onder dwang bij de taliban was gegaan, wist u uiteindelijk niet meer dan twee namen van lokale taliban te geven. U verklaarde uw gebrekkige kennis aangaande deze rekrutering onder dwang door te stellen dat de taliban niet eerst alle dorpelingen bijeen riepen als ze naar een huis gingen om iemand onder dwang mee te nemen (CGVS, p.24). In de context van de Afghaanse dorpsgemeenschap waarin u zich bevond, is het echter weinig aannemelijk dat zulke ingrijpende gebeurtenissen zoals gedwongen rekrutering van jongeren door de taliban onopgemerkt voorbij zouden zijn gegaan aan de andere dorpelingen. Bijgevolg kan uw antwoord dan ook niet als verschoningsgrond beschouwd worden voor uw vage kennis hieromtrent. Hoewel er rekening dient gehouden te worden met uw jeugdige leeftijd op het moment van de door u aangehaalde feiten, kan deze de vage beschrijving van de rekruteringspogingen van de taliban in uw regio niet vergoelijken. Als de taliban daadwerkelijk zoveel jongens in uw regio onder dwang probeerden te rekruteren, mag er verwacht worden dat u toch meer dan twee namen zou kunnen geven van jongens uit uw dorp die dit overkomen is.

De manier waarop de taliban volgens u in uw dorp jongeren rekruteerden, stemt bovendien niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaarde u dat de taliban naar de moskeeën kwamen om over de jihad te prediken. Wie zich niet liet overtuigen om zich vrijwillig bij

hen aan te sluiten, werd door de taliban thuis opgezocht en desnoods kwaadschiks door hen meegenomen (CGVS, p.24-p.25). Dat een dergelijke collectieve rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse echter weinig aannemelijk te noemen. Deze voorstelling van de feiten stemt dan ook in het geheel niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Bovendien blijkt uit deze informatie van het CGVS dat de taliban in veel regio's als de overwinnende partij worden beschouwd en veel vrijwillige strijders ter beschikking hebben – wat u zelf ook beaamde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS, p.23-p.24, p.26) – zodat ze niet onder dwang hoeven te rekruteren. In andere regio's is er meer nood aan bijkomende strijders, maar ook daar is het gebruik van gedwongen rekrutering uitzonderlijk. De taliban verkiezen zelf te strijden en vragen enkel in geval van een ernstig tekort aan strijders aan lokale leiders om strijders te voorzien. Er mag namelijk aangenomen worden dat de taliban in de eerste plaats hun strijders moeten kunnen vertrouwen. Dat de taliban zoals u beweerde zomaar naar de huizen van de dorpelingen gingen en jongeren onder dwang rekruteerden, en dit zonder enig akkoord van bijvoorbeeld de dorpsouderen, kan dan ook niet als aannemelijk beschouwd worden. Uit het geheel van bovenstaande bevindingen kan er dan ook opgemaakt worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat gedwongen rekrutering door de taliban plaatsvond in uw dorp, noch dat u hier het slachtoffer van dreigde te worden.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat het CGVS zich louter op de beschikbare informatie zou baseren, vormt een loutere en aperte miskenning van de motieven inzake verzoekers gezegden en de vaststelling dat hij doorheen deze (vage) gezegden de beweerde invloed van en vrees ten aanzien van de taliban niet concreet aannemelijk wist te maken. Inzake de overige motieven, beperkt verzoeker zich tot een eenvoudige ontkenning en betwisting van de gedane vaststellingen en de hieruit afgeleide conclusie. Hiermee doet verzoeker aan deze vaststellingen en conclusie geheel geen afbreuk.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Verdere onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen evenzeer dat er geloof gehecht kan worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert. Zo deed het de wenkbrauwen fronsen toen u verklaarde dat noch u, noch uw andere familieleden het bezoek van de taliban aan uw woning ernstig hadden genomen. Hoewel de taliban hadden verkondigd aan uw vader dat zij op zoek waren naar u en uw broer omdat zij jullie verdachten van spionage voor de overheid omdat jullie niet deelnamen aan de jihad, dachten jullie dat het misschien de eerste en de laatste keer was geweest dat de taliban waren gekomen. U en uw broer hervatten dan ook zonder meer jullie dagdagelijkse activiteiten op uw vaders gronden (CGVS, p.27). Jullie naïviteit hieromtrent is alleszins verwonderlijk. Gelet op de door u geschetste situatie in uw streek, met name dat de taliban de controle hadden over uw dorp en regio en ieder huis in uw regio minstens één talib telde (CGVS, p.19, p.23), klinkt het allesbehalve aannemelijk dat jullie dergelijk bezoek van de taliban, waarbij de taliban dergelijke verontrustende beschuldigingen hebben geuit over u en uw broer, zomaar naast jullie zouden hebben neergelegd zonder dit enigszins ernstig te nemen. Indien de taliban naar u en uw broer op zoek waren omdat zij jullie beschuldigden van spionage voor de overheid, is het tegelijkertijd even onaannemelijk dat zij na het eerste bezoek maar liefst drie maanden hebben gewacht om terug te keren naar uw woning met het risico dat u en uw broer in tussentijd de benen zouden nemen (CGVS, p.27). Als de taliban daadwerkelijk u en uw broer wilden rekruteren en/of viseerden omdat zij jullie spionnen achtten, mag er toch aangenomen worden dat zij geen enkele kans onbenut zouden laten om u en uw broer te vatten. Dergelijke onaannemelijke, merkwaardige verklaringen weten dan ook geenszins te overtuigen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht verzoeker *post factum* te laten uitschijnen dat zij wel schrik hadden. Bij het CGVS gaf verzoeker immers duidelijk aan: “Ze gingen weg. We namen het niet ernstig. We zeiden, misschien was het de eerste en de laatste keer dat ze kwamen. Misschien komen ze niet meer terug” (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.17). Dergelijke reactie op een bezoek en dreiging uitgaande van de taliban is in de door verzoeker geschetste context niet aannemelijk. De terechte vaststelling dat het niet aannemelijk is dat de taliban niet eerder zouden zijn teruggekomen, laat verzoeker verder ongemoeid.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts slaagde u er allesbehalve in aan te tonen dat uw persoonlijke problemen met de taliban verband zouden houden met het verleden van uw vader, oom en broer W. (...) als moedjahedien.

Zo kon u in de eerste plaats weinig of geen informatie geven over het verleden van uw familie als moedjahedien. Behalve uw oom die een commandant was, hadden uw vader en broer geen bepaalde rang als moedjahedien. Hoewel u verklaarde dat er verschillende groeperingen bestonden onder de moedjahedien die onderling in conflict met elkaar lagen, kon u evenmin toelichten tot welke groepering uw oom, vader en broer precies behoorden. Anekdoten of verhalen aangaande uw vaders verleden als moedjahedien waren u niet bekend; noch op welke locaties in Afghanistan uw vader had gestreden (CGVS, p.19-p.19, p.21). U verklaarde dat uw broer en oom door hun vijanden in het dorp in een hinderlaag werden gelokt. Ook uw vader zou op het moment van de feiten aanwezig zijn geweest, maar was kunnen ontkomen. Naar waar uw vader vervolgens was gevlucht en of uw vader al dan niet tijdelijk was ondergedoken of verhuisd na deze aanslag kon u evenmin toelichten. Deze vragen zou u uw vader nooit gesteld hebben (CGVS, p.20-p.21). Wie uw oom en uw broer hadden gedood wist u ook niet, maar de daders zouden volgens u wel niet meer in uw dorp leven. Ofschoon u weliswaar beweerde dat de personen die verantwoordelijk waren geweest voor de dood van uw broer en uw oom nu aangesloten waren bij de taliban, kende u hun identiteit niet. Of uw vader zijn belagers ooit nog had teruggezien, wist u evenmin. Net zo min was u ervan op de hoogte of uw vader nog problemen had gehad in uw dorp na de moord op uw oom en uw broer (CGVS, p.20-p.21). Uw beweringen dat de moordenaars van uw broer en oom nu taliban waren, bleken uitgaande van uw verklaringen dan ook louter op blote vermoedens te rusten. Uw vader vermoedde dat de moedjahedien van toen nu deel uitmaken van de taliban; bijgevolg vermoedde hij dat de taliban die naar u en uw broer op zoek waren, zijn vroegere vijanden zouden kunnen zijn. Dit bleken echter niet meer dan veronderstellingen van uw vader te zijn; op geen enkel moment wist u namelijk deze veronderstellingen hard te maken. De identiteit van de taliban die toentertijd naar uw woning waren gekomen, op zoek naar u en uw broer, was uw vader niet bekend omdat zij hun gezicht op dat moment bedekt hadden. U bleek ook geen moedjahedien te kennen die zich later hadden aangesloten bij de taliban, noch kende u voormalige moedjahedien zoals uw vader die momenteel nog steeds in uw dorp of regio leefden (CGVS, p.21-p.22).

Daarnaast kan er opgemerkt worden dat de aanslag op uw oom en broer zich meer dan twintig jaar geleden heeft afgespeeld, zelfs nog voor uw geboorte, en dat uw vader zijn activiteiten als moedjahed nog voor uw geboorte heeft gestaakt. Sindsdien heeft uw vader zich enkel nog bezig gehouden met het bewerken van zijn gronden (CGVS, p.12-p.13, p.19, p.21-p.22). De vraag kan dan ook gesteld worden waarom uw vaders toenmalige vijanden na meer dan twintig jaar plots zouden opduiken om u en uw broer te viseren. Voordien hadden noch u, noch iemand van uw familie persoonlijke problemen gehad met de taliban. Zoals reeds eerder aangehaald was het u evenmin bekend of uw vader sinds de aanslag op uw broer en oom nog problemen heeft gekend in het dorp, al dan niet gerelateerd met zijn verleden als moedjahed (CGVS, p.17, p.21, p.25). Ook u wist deze vraag niet te beantwoorden. Meer nog, hoewel u opnieuw zei dat uw vader vermoedde dat er een link zou kunnen bestaan tussen uw huidige problemen en zijn vroegere problemen als moedjahed, beweerde u vreemd genoeg plots dat uw vaders problemen geen verband hielden met uw persoonlijke problemen. Bovendien zei u dat het toenmalige conflict, wat de reden zou geweest zijn waarom uw broer en oom toentertijd vermoord werden, ondertussen ook volgens uw vader opgelost was geraakt (CGVS, p.22).

Uitgaande van bovenstaande opgesomde argumenten kan er besloten worden dat u geenszins uw persoonlijke problemen met de taliban weet te linken aan het verleden van uw vader, oom en broer W. (...) als moedjahedien."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Dat de werkzaamheden van zijn vader, oom en broer zich situeerden voor zijn geboorte, kan zijn verregaande onwetendheid dienaangaande niet verklaren. Indien verzoeker werkelijk problemen zou hebben gekend en van mening was dat deze problemen een verband hadden of konden hebben met het verleden van voormelde familieleden, mocht immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in het kader van deze problemen over dit verleden zou hebben geïnformeerd. Voor het overige voert verzoeker ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Andermaal vervalt hij in het uiten van een aantal losse en ongefundeerde hypothesen en vermoedens waar hij opnieuw beweert dat de vijanden van zijn vader nu bij de taliban zijn en hun laattijdige handelswijze bovendien verklaart doordat zij zich thans machtig voelen. Uit verzoekers voorgaande verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat deze gezegden in hoofdte van verzoeker pure speculatie betreffen. Bijgevolg doet verzoeker met deze beweringen hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde motieven. Voor zijn inconsistente verklaringen, biedt verzoeker tot slot niet de minste verklaring.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals met recht weergegeven in de bestreden beslissing, dat hij op verschillende punten tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over elementen die, in tegenstelling met wat hij voorhoudt, geenszins als pietluttigheden of details kunnen worden beschouwd. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

"Ten eerste beweerde u dat u en uw broer niet thuis waren geweest op het ogenblik toen de taliban voor de eerste keer naar uw woning waren gekomen. Jullie zouden op dat moment naar Kabul zijn getrokken om een paspoort aan te vragen omdat jullie jullie zieke moeder naar het buitenland wilden begeleiden om haar daar te laten verzorgen (CGVS, p.2, p.26). Ofschoon u dit tot tweemaal toe op deze manier had verklaard, viel het dan ook op toen u plots vertelde dat u zich bij uw zus bevond op het moment toen de taliban voor het eerst waren komen aankloppen en geen gewag meer maakte over noch Kabul, noch het aanvragen van een paspoort (CGVS, p.17).

Ten tweede was u allesbehalve duidelijk over wie precies het oorspronkelijke doelwit was geweest van de taliban. Bij het uiteenzetten van uw asielmotieven verklaarde u dat de taliban, toen zij voor de eerste keer naar jullie woning waren gekomen, op zoek waren geweest naar zowel u als uw broer. Toen hier later dieper op werd ingegaan en u gevraagd werd wat de taliban tijdens deze eerste ontmoeting hadden gezegd tegen uw vader, vertelde u dat zij aan uw vader hadden gevraagd waar zijn zonen waren. Doorheen uw daaropvolgende verklaringen sprak u voortdurend in het meervoud, over zowel u als uw broer. De taliban beschouwden jullie als spionnen, de taliban zochten jullie allebei omdat jullie niet deelnamen aan de jihad. Nadat u was teruggekeerd uit Kabul, had ook uw vader tegen u verteld dat de taliban op zoek waren geweest naar zowel u als uw broer (CGVS, p.26). Gelet op deze verklaringen deed het verbazen toen u beweerde dat de taliban oorspronkelijk enkel op zoek waren geweest naar uw broer en pas na zijn dood van u hun volgende doelwit hadden gemaakt (CGVS, p.25). Dergelijke beweringen staan dan ook volledig haaks op elkaar.

Ten derde waren ook uw verklaringen aangaande uw vertrek uit Afghanistan tegenstrijdig. Zo verklaarde u dat u reeds twee dagen na de dood van uw broer Afghanistan had verlaten. U had er vijfenveertig dagen, zo'n anderhalve maand, over gedaan om vervolgens België te bereiken (CGVS, p.11, p.31). Uit de door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanspraak (zie groene map) staat geschreven dat uw broer zou zijn omgebracht op 10/05/1394 (1 augustus 2015 volgens de westerse kalender). Gelet op het feit dat u België bent binnengekomen op 16 oktober 2015, bijna tweeënhalve maand na door u verklaarde dood van uw broer, maakt dat er ofwel geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen dat uw reisduur slechts vijfenveertig dagen zou bedragen hebben, ofwel dat er geen geloof gehecht worden aan de zogenaamde datum van overlijden van uw broer.

Ten vierde was u ook allesbehalve duidelijk aangaande de klacht die werd neergelegd bij de politie na de moord op uw broer H. (...) door de taliban. Oorspronkelijk verklaarde u dat het enkel uw vader was die naar het districtscentrum was gegaan om de dood van uw broer aan te kaarten (CGVS, p.17). Later beweerde u dan weer dat zowel u als uw vader na de begrafenis van uw broer naar het districtshuis van Surobi waren gegaan om een klacht neer te leggen tegen de taliban (CGVS, p.28). Behalve deze vastgestelde tegenstrijdigheid kan bovendien de vraag gesteld worden hoe u in staat kon zijn om samen met uw familie uw broer te begraven en vervolgens met uw vader naar het districtscentrum van Surobi te gaan om een klacht neer te leggen, indien u terzelfdertijd ook verklaarde het huis van uw zus in Dresara niet meer te hebben verlaten na het tweede bezoek van de taliban aan uw woning en Afghanistan reeds twee dagen later zou hebben verlaten (CGVS, p.11, p.17, p.31). Niet enkel stroken deze verklaringen allesbehalve met elkaar, het is tegelijkertijd verwonderlijk dat een persoon, die zodanig vreesde omgebracht te worden door de taliban, het alsnog zou wagen om ondanks deze vrees deel te nemen aan een publiekelijke aangelegenheid zoals de begrafenis van zijn broer en zodoende het risico te lopen om onderweg opgemerkt en mogelijk gedood te worden door de taliban. U verklaarde namelijk dat uw broer begraven werd in uw dorp Ozbin. Het dorp Dresara, waar uw zus woonde en u twee dagen was ondergedoken, lag op tien minuten van het districtscentrum van Surobi dat op haar beurt echter op maar liefst twee uur rijden met de auto van uw dorp Ozbin lag (CGVS, p.4, p.27-p.28). Zulke beweringen zijn dan ook, behalve tegenstrijdig, allesbehalve aannemelijk te noemen.

Ten vijfde komen uw verklaringen aangaande uw vlucht uit Afghanistan evenmin overeen met de inhoud van de door u neergelegde documenten. U beweerde namelijk na het tweede bezoek van de taliban de woning van uw zus in het dorp Dresara niet meer te hebben verlaten en van daaruit aan uw vlucht uit Afghanistan te zijn vertrokken, meer bepaald twee dagen na de dood van uw broer (CGVS, p.11, p.13, p.31). In de brief van de dorpsouderen, ter bevestiging van uw problemen, staat er echter geschreven dat de taliban, na de dood van uw broer H. (...), zouden geprobeerd hebben om ook u te vangen en te vermoorden. Omwille van deze vrees zou u daarop gevlucht zijn naar het districtscentrum van Surobi waar de taliban enkele dagen later opnieuw zouden geprobeerd hebben om u te vatten (zie groene map). Dit strookt dan ook überhaupt niet met het door u geschetste verloop van de feiten. U verklaarde namelijk dat u zich per toeval bij uw zus bevond in het dorp Dresara op het moment dat de taliban voor de tweede keer naar uw woning waren gekomen en uw broer hadden gedood. Het was uw vader die u had opgebeld en had gezegd dat u het huis van uw zus niet meer mocht verlaten omdat het niet veilig was. U vermeldde op geen enkel moment tijdens het gehoor dat de taliban daadwerkelijk een poging hebben ondernomen om ook u te grijpen en te doden, noch dat u vervolgens gevlucht zou zijn

naar het districtscentrum, noch dat de taliban nadien ook naar het districtscentrum waren afgezakt om u daar alsnog om te brengen (CGVS, p.11, p.13, p.17, p.31).

Zulke verklaringen, doorspekt met tegenstrijdigheden, brengen uw algemene geloofwaardigheid dan ook in ernstige mate aan het wankelen."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met zijn loutere ontkenning van de verklaring dat zij bij het eerste bezoek van de taliban bij zijn zus waren, doet hij noch aan het bestaan van deze verklaring, noch aan de strijdigheid van deze verklaring met zijn overige gezegden afbreuk. Hetzelfde geldt ten aanzien van de ontkenning van de verklaring dat eerst zijn broer en pas later hijzelf werd gevisieerd. Waar verzoeker op algemene wijze verwijst naar de vertaling, dient voorts te worden opgemerkt dat hij nalaat ter zake enige duiding te verschaffen. Hij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling zijn verklaringen op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Bovendien zijn verzoekers voormelde verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat de vertaling geenszins een verklaring kan bieden voor de inzake deze verklaringen gedane vaststellingen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig onverlet waar gesteld wordt:

"Tenslotte weet u aan de hand van de huidige verblijfssituatie van uw familie in Ozbin evenmin aan te tonen dat er alsnog indicaties zouden bestaan dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn. Zo verklaarde u dat u nog steeds contact had met zowel uw ouders als uw schoonbroer. De laatste keer dat u gesproken had met uw vader was één tot anderhalve maand voor het gehoor bij het Commissariaat-generaal (CGVS, p.3, p.15). Uw ouders wonen nog steeds in uw geboortedorp en zijn niet verhuisd sinds uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.13). U wist echter niet of uw familie nog problemen heeft gekend sinds uw vertrek. Hoewel u beweerde dat uw familie dit nooit zou toegeven indien u er om zou vragen, zou u deze vraag zelfs nooit gesteld hebben aan uw vader (CGVS, p.15). Van iemand die asiel aanvraagt, mag men toch verwachten dat deze persoon interesse toont in zijn zaak en op de hoogte wenst te blijven van de elementen die betrekking hebben op zijn problemen. Het feit dat u zelfs geen poging heeft ondernomen om te weten te komen of de taliban nog steeds naar u op zoek zijn, hoewel u er wel degelijk de kans toe had, is dan ook opmerkelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Zulke verklaringen maken evenmin aannemelijk dat u een gegronde vrees zou hebben voor uw leven in de zin van de Conventie van Genève."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers concrete aangevoerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Betreffende het voorgehouden verwesterd zijn, kan tot slot worden opgemerkt dat uit de door verzoeker aangereikte informatie geenszins kan worden afgeleid dat de situatie in zijn land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat een loutere afwezigheid uit, terugkeer naar en aanwezigheid in dit land en deze regio het risico met zich zou brengen om te worden gevisieerd of vervolgd. De Raad is van oordeel dat uit het enkele gegeven dat verzoeker sinds eind 2015 in Europa verblijft niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoeker zowel door de autoriteiten, de taliban, de bevolking en zijn familie als verwesterd zal worden gepercipieerd en gevisieerd. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn afwezigheid sinds 2015 als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Verzoeker toont verder op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen op basis waarvan hij stelt in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor

de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan

waaruit het tegendeel zou blijken. Gevraagd of u voorbeelden kon aanbrengen van incidenten die zich recent voor uw vlucht hadden voorgedaan in uw regio, wist u niet meer dan twee voorbeelden aan te halen. Andere voorbeelden kon u zich niet voor de geest halen, ofschoon u echter beweerde dat er zich elke dag kleine incidenten voordeden. Toen vervolgens nogmaals gevraagd werd of u dan een voorbeeld kon noemen van zulks een klein incident herinnerde u zich enkel een burenruzie tussen uw oom en een andere familie dat inmiddels ook opgelost was geraakt (CGVS, p.29-p.31)

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurige geweld te Ozbin. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De informatie die verzoeker desbetreffend in het verzoekschrift citeert afkomstig uit het als bijlage 3 bij het verzoekschrift gevoegde rapport van Amnesty International doet aan deze motieven van verweerder geen afbreuk. De informatie waarop de voormelde motieven geschraagd zijn, gaat immers veel uitgebreider en specifiek in op de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst en provincie in Afghanistan. De enige verwijzing naar de provincie Kabul in het citaat van verzoeker heeft het enkel over het gegeven dat op basis van het aantal burgerslachtoffers deze provincie de meest gevaarlijke is van Afghanistan en dit zonder te duiden of het hier om een proportionele vergelijking dan wel een loutere vergelijking op basis van absolute cijfers gaat. Hetzelfde dient gesteld over het vermelde cijfer van 19% in de stad Kabul dat het aandeel zou zijn van alle burgerslachtoffers en dit zonder enige verhouding weer te geven naar het inwonersaantal van de stad in verhouding tot de rest van het land. Voormeld citaat doet dan ook geen afbreuk aan de resultaten van de diepgaande studie door verweerder waaruit blijkt dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers, dat het gros van de gewelddaden er doelgericht is en dat het geweld voornamelijk wordt gekenmerkt door aanslagen tegen "high profile" doelwitten waarbij vooral de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen worden gevisieerd. Uit de informatie van verwerende partij (administratief dossier, stuk 19, deel 4 en zoals verder bevestigd in het bij de aanvullende nota van 30 juli 2018 gevoegde *EASO COI report Afghanistan: Security Situation* van mei 2018) blijkt dan ook genoegzaam dat de situatie in verzoekers district en provincie niet van zulke aard is dat de loutere aanwezigheid in deze regio voor burgers het risico met zich zou brengen om slachtoffer te worden van ernstige schade. Daarenboven wordt het doelgericht karakter van de geweldplegingen door verzoekende partij zelf bevestigd bij het gehoor op het Commissariaat-generaal waar zij twee incidenten die zich in haar regio zouden hebben voorgedaan aanhaalt, in het bijzonder een aanval van de taliban op buitenlandse troepen waarbij 25 tot 30 Franse soldaten werden gedood en een zelfmoordaanslag van de taliban in het hoofdkwartier van de politie van Surobi. Voormelde motieven van verweerder blijven dan ook onverminderd overeind.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT